

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 447

гр. Стара Загора, 30.03.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и шеста година
в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно частно
гражданско дело № 20265500500234 по описа за 2026 година

Производството е на осн. чл.278, чл.422, ал.1, чл.411, чл.414а, чл.415,
ал.1 и чл.417 от ГПК.

Делото е образувано въз основа на постъпили в законните 1- седмични
срокове по чл.275, ал.1, изр.1 от ГПК 2 бр. частни жалби /и двете от ищеца
/търговския субект/ „Ю.Б.“ АД, гр.С./ - ч.жалба вх.№ 20076/18.12.2025г.
против постановените в з.з. Определение № 2718/28.11.2025г. за прекратяване
производството по делото поради преждевременно завеждане на
установителната искова претенция и ч.жалба вх.№ 2 710/13.02.2026г. против
Определение № 124/21.01.2026г. за осъждане на ищеца да заплати на
ответника разноските му по делото, в които излага подробно своите
фактически и правни аргументи против всяко едно от тези 2 бр. изцяло
негативни за него първоинстанционни съдебни Определения. Счита, че те са
немотивирани, незаконосъобразни и неправилни, поради което моли
настоящия въззивен съд да ги отмени изцяло, като върне делото обратно на
първоинстанционния РС- гр.Казанлък, обл.Старозагорска за продължаване на
съдопроизводствените действия по същото.

В законните 1- седмични срокове по чл.278 във вр. с чл.276 от ГПК няма
подадени писмени Отговори от ответника /пълнолетния български гражданин/
М. Н. А. от с.А., ***.

Въззивният ОС- Ст.Загора, след като обсъди направените във всяка една
от общо 2 бр. отделни ч.жалби оплаквания, като се съобрази с приложимите
материалноправни и процесуални норми, и провери допустимостта ѝ, намери
за установено и доказано по несъмнен и безспорен начин следното:

И двете процесни ч.жалби на ищеца се явяват процесуално допустими,
като подадена в законните 1- месечни срокове за обжалване, срещу подлежащи
на обжалване първоинстанционни съдебни актове, подадени са от надлежна
активно процесуално легитимирана ищцова страна и в изискуемата се по

закон писмена форма. Поради което по направените в тях своевременно и надлежно оплаквания настоящия въззивен съд следва да се произнесе по същество.

От приложените в оригинал прекратено първоинстанционно гр.д.№ 825/2025г. и предхождащото го приключено ч.гр.д.№ 3139/2024г./и двете по описа на РС- гр.Казанлък, обл.Старозагорска/ е видно, че с постановеното в з.з. първо Определение № 2718/28.11.2025г. по прекратеното гр.д.№ 825/2025г. по о писа на РС- Казанлък при достатъчно добре изяснена и обсъдена от него фактическа и правна обстановка неправилно е приел, че предявените установителни иски били преждевременни и по следователно процесуално недопустими с неправилния аргумент, че заповедният РС- Казанлък по приключеното ч.гр.д.№ 3139/2024г. не бил дал изрични указания на заявителя за предявяване на иск за установяване размера на задължението по заповедта. Видно от материалите по делата, срещу длъжника /ответник/ М. Н. А. е била своевременно и надлежно издадена Заповед за незабавно изпълнение и съответния Изпълнителен лист, като въз основа на същите е било образувано и висящото изп.д.№ 8/2025г. при ЧСИ И.С. - С.З.. В рамките на това за почнало, висящо и неприключило изп. производство Заповедта за изпълнение е била надлежно връчена лично на пълнолетния ответник, и след връчване на Заповедта за незабавно изпълнение на длъжника М. А., същият е депозирал изрично писмено възражение в законовия срок, с което е представил платежни нареждания за частично погасяване на дълга по кредита, предмет на заповедното производство. Същото писмено Възражение е било надлежно връчено за становище на заявителя /ищец/- ч.жалбоподател, като с подадена от него писмена Молба той е поискал заповедният съд да му даде изрични указания за предявяване на установителни иски. Безспорно е, че съгласно разпоредбата на чл.414- 414а от ГПК при подаване на писмено Възражение от страна на длъжника /ответник/, заявителят- кредитор/ищец/ следва да предяви установителен иск по отношението на вземането си. В конкретния случай процедурата по чл.414а от ГПК е била изпълнена изцяло до момента, в който заповедният съд е следвало да даде изрични указания на заявителя за предявяване на установителен иск. В тази връзка с Определение № 655/06.03.2025г. първоинстанционният РС- Казанлък е постановил спиране на принудителното изпълнение, като в него заповедният съд изрично е посочил дали с изплатената сума се погасява изцяло задължението и въпрос, който ще бъде решен в едно бъдещо исково производство, но въпреки това не е указал изрично в диспозитива на определението на заявителя да предяви установителен иск за остатъка от вземането си.

Въззивният съд счита, че очевидният пропуск на заповедния съд да не даде указания на заявителя не следва и не може да доведе до негативни последици за заявителя /кредитор/ - ищеца, тъй като с постановеното Определение заповедният съд е спрял принудителното изпълнение на изп. производство за неограничено време, като по този начин, чрез липсата на указания за предявяване на последващ установителен иск, заявителят /ищец/ -

кредитора /ч.жалбоподател/ е изпаднал в ситуация да не може да извършва принудително изпълнение на изискуемото си вземане против ответника /длъжник/. Предвид което и частният жалбоподател/кредитора/ е предявил и настоящите установителни искове против ответника/длъжник/, въз основа на които е образувано и настоящото първоинстанционно исково съдебно производство пред РС- Казанлък. Очевидно атакуваното постановено в з.з. Определение на иския РС- Казанлък се явява изцяло немотивирано, неправилно и незаконосъобразно, като даването на указания от страна на заповедният съд за установителни искове в настоящия случай е една пълна процесуална формалност, представляваща допусната служебна грешка от страна на заповедния РС- Казанлък, но тя не може и не следва да бъде вменявана в тежест на ищеца по установителния иск /ч.жалбоподател/.

Още повече, че искът по чл.422, ал.1 във вр. с чл.415, ал.1 от ГПК се разглежда по общия исков ред, родовата и местната му подсъдност се определя от общите правила на ГПК, и когато искът е установителен /каквото безспорно е процесния казус/, ищецът /ч.жалбоподател/ не е длъжен да обосновава правния си интерес от предявяването му, понеже се касае до такъв предвиден в закона иск, за който интересът от предявяването му винаги е налице, ако са се осъществили предвидените в хипотезите за нормите факти и обстоятелства. Следователно иския съд по никакъв пряк или косвен процесуален начин не е свързан и обвързан от предходната преценка на заповедния съд относно това дали възражението по чл.414, ал.1 от ГПК е подадено в срока по чл.414, ал.2 от ГПК, и дали съответно съдържа оспорване на вземането. Само ако не са налице някои от тези обстоятелства, установителният иск би бил процесуално недопустим предвид задължителното тълкуване в т.10а на ТР № 4/18.06.2014г. по т.д.№ 4/2013г. на ОСГТК на ВКС- София. Следователно преценката за съществуването на тези предпоставки се извършва напълно самостоятелно от самия исков съд и ако бъде преценено от него, че те не са налице, установителното исково съдебно производство по делото би подлежало на прекратяване от иския съд. Обаче в този случай, понеже се касае до действия, предприети въз основа на дадени от надлежен държавен орган указания /заповедния съд/, неизпълнението на които е скрепено нормативно с неблагоприятни последици за ищеца, той не следва да понася отговорността за разноските на ответника в установителното исково съдебно производство. Тъй като предметът на исковото съдебно производство е съществуването или несъществуването на заявеното в заповедното производство притезание на заявителя /ищец/. Предвид което установителният иск по чл.422, ал.1 във вр. с чл.415, ал.1 от ГПК има за предмет това притезание в частта му, с която е оспорена с подаването на писменото възражение. Следователно установителният иск трябва да се основава на същите факти и обстоятелства, както и вземането по предходното заповедно производство, макар и да не е необходимо те да бъдат преповтаряни буквално. Възможно и допустимо е да съществува евентуална разлика между посочените в заповедното производство и в исковото производство факти и

обстоятелства, но тя трябва да е относно несъществените такива- тоест такива, които само уточняват основанието, а не относно тези, които го индивидуализират. Предмет на установителния иск може да бъде и само част от вземането по приключилото вече заповедно производство съобразно Заповедта за изпълнение, като за останалата част Заповедта няма да влезе в законна сила или ще бъде съевременно и надлежно обезсилена. А в случаите, когато вземането се основава на Запис на заповед, който служи за обезпечаване на каузално правоотношение, предмет на спора е задължението на Записа на заповед - в този случай съществуването на каузалното правоотношение и неговото развитие подлежи на разглеждане само доколкото е наведено от страните и се отразява на задължението по Записа на заповед. Предмет на спора обаче не могат да бъдат само направените в заповедното производство разноси.

Ето защо предвид гореизложеното въззивният съд счита, че атакуваното първо Определение № 2718/28.11.2025г. по прекратеното гр.д.№ 825/2025г. по описа на РС- гр.Казанлък, обл.Старозагорска се явява напълно немотивирано, незаконосъобразно и неправилно, поради което то следва да бъде изцяло отменено, ведно с всички законни последици.

С оглед всички гореизложено въззивният съд счита, че и второто атакувано с ч.жалба вх.№ 2 710/13.02.2026г. постановено в з.з. Определение № 124/21.01.2026г. за осъждане на ищеца да заплати на ответника разноските му по второто исково делото се явява също напълно немотивирано, незаконосъобразно и неправилно, поради което и то следва да бъде изцяло отменено, ведно с всички законни последици.

Делата следва да се върнат обратно на първоинстанционния исков съд за продължаване на съдопроизводствените действия по висящото гр.д.№ 825/2025г. по описа на РС- гр.Казанлък, обл.Старозагорска.

Това въззивно съдебно Определение не прегражда пътя на делото, не съдържа отказ и не подлежи на самостоятелно обжалване пред по- горен съд.

Ето защо предвид гореизложеното и на осн. чл.278, чл.422, ал.1, чл.411, чл.414а, чл.415, ал.1 и чл.417 от ГПК, въззивният ОС- Ст.Загора

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ изцяло 2 бр. постановени в з.з. Определения по висящото гр.д.№ 825/2025г. по описа на РС- гр.Казанлък, обл.Старозагорска.

1.Определение № 2718/28.11.2025г. за прекратяване производството по делото поради преждевременно завеждане на установителната искова претенция, и

2.Определение № 124/21.01.2026г. за осъждане на ищеца да заплати разноските на ответника.

ВРЪЩА делата обратно на РС- гр.Казанлък, обл.Старозагорска за продължаване на съдопроизводствените действия.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____